

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemam velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrť leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld 40 kr.

V administraciji prejemam velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrť leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.

Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (in serate) vsprejema upravištvo in ekspedicija v „Katol. Tiskarni“ Koptarjeve ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob pol 6. uri popoldne.

Štev. 252.

V Ljubljani, v četrtek 4. novembra 1897.

Letnik XXV.

Revščina naših liberalcev.

V nedeljo, dne 31. oktobra popoldne ob 3. uri je bil sklican od „narodnih“ vipavskih liberalcev shod, na katerem je imel ljubljanski župan govoriti o programu narodne stranke, dr. Tavčar o vipavski volitvi in g. Božič o kandidatu, ki se ima voliti. — Prvega ni bilo, ker je varoval slovensko Ljubljano pred švedmarkino slavnostjo. Dr. Tavčar je pa pokazal vse svoje zabavljanje, v katerem mu menda ni nihče kos. Govoril je tako podlo, da so se mnogi izrazili: sram me je bilo. Vsaj celo mi, ki smo čitali in čuli že marsikaj debelega od njega, nismo pričakovali tacih zavijanj in surovostij. Pritrjevala mu je tolpa mlečnozobnikov in nekaj zuanih liberalcev. Gospod Božič je pa govoril drugače; rekel je, da kmet mora delati in moliti, a proti koncu je pa pokazal svoje kopito, norčevaje se iz molitve za volitve. — Gotovo je bil namen shoda, priljubiti Božiča ljudem, da bi rekli, vsaj ni tak liberalce, kakor Tavčar.

Nato poprosi colski župnik besede, predsednik osupne, a jo mu vender dá, vsaj je vedel, da bo najeta in pijana klika spolnila svojo dolžnost. In storila jo je; začela je kričati: Proč ž njim! Doli ga vrzite! Ker je bil krik tolik, da se ni dalo govoriti, zapusti g. župnik oder in predsednik, kojemu se je odvalil kamen od srca, zaključí zbor.

Da so naši liberalci res doma v surovosti in strokovnjaki v zabavljanju, to je pokazal sijajno njih vodja dr. Tavčar s svojim govorom na vipavskem shodu.

Kakšni reveži pa so v socialno gospodarskem pogledu, to pa tudi dokazuje dr. Tavčarjev govor o

konsumnih društvih, vinarških zadrugah, o pripravljanju petijota itd.

Naravnost pa smo milovali kandidata „Narodove“ stranke gosp. Božiča, ki je na tem shodu razvijal svoj program, program kmetskega deželnega poslanca, kakoršnega so zastopniki katoliško-narodne stranke že neštivilnokrat razvijali pred svojimi volilci. Najpreje je povdarjal, da se mora brigati vipavski poslanec za vinogradarstvo, da se obnové vinogradi in se prebivalstvo podpira po trtnicah. — Koliko je v tem oziru storila naša stranka v prosep vinarstva, o tem ima v deželnem odboru cele skladovnice dokazov g. vodja Povše, ki je v tem oziru neumorno delaven.

Toda, kdo pa je kriv, da te podpore niso večje? To je ravno kriva slovensko-nemška liberalna zveza v dež. zboru. Obe liberalni stranki sta se dogovorili in za narodno-gospodarske potrebe v deželi omejili svoto kredita, ki se ima dovoljevati vsako leto v take namene.

V taki zvezi prijatelj kmetskega ljudstva ne more najti za-se primernege mesta.

Da so poleg deželne bolnice v Ljubljani potrebne okrajne bolnice, s tem kandidat Božič ni povedal nič novega, a uprav liberalna stranka je s ponesrečeno zgradbo velikanske deželne bolnice v Ljubljani, ki potrebuje ogromne svote denarja, zakrivila, da dežela nima in ne bo imela denarja za podpiranje zgradb okrajnih bolnic. Namestu da je gospod Božič pri tem napadal gospoda poslanca dr. Žitnika, naj bi se bil raje obregnil ob svoje somišljenike.

Tudi deželno zavarovalnico hoče imeti kandidat Božič. Tudi to točko programa uzmal je govornik iz programa naše stranke.

Dobro, da na shodu ni bil navzoč župan in poslanec Ivan Hribar, ki je kot zastopnik zavarovalnice „Slavije“ najhujši nasprotnik deželne zavarovalnice, ker bi si bila s kandidatom svoje lastne stranke na shodu samem v laseh.

Mi smo z govorom liberalnega kandidata Božiča popolno zadovoljni. Ta govor je vzet, razven zabavlje na duhovne, popolno iz gospodarskega programa katoliško narodne stranke, katerega „Narodovei“ z vsemi silami pobijajo in proti kateremu je nemško-slovenska liberalna večina v deželnem zboru napravila poseben dogovor, da zavira z odrekanjem večjih podpor kar le mogoče njegovo izvrševanje.

To je dokaz, da je program naše stranke koristen za ljudstvo, ker celo liberalni kandidati ne morejo drugoga, kakor pobrati iz tega programa glavne točke ter jih podati volilec kot svoj program. To je pač revščina naših liberalcev, da si večje misliti ne moremo.

Prvi govornik dr. Tavčar kliče ognja in žvepla nad katoliško narodno stranko, češ, glejte, kaj vse je ona zakrivila, celo naravno vino nam je petijotizirala, in navzoči mu burno pritrjujejo, drugi govornik, kandidat liberalne stranke, pa v vseh točkah vzame program iste preklicane katoliške narodne stranke, in zopet mu navzoči burno pritrjujejo. Tako nastopajo le politični komedijanti, katerih ni smatrati resnimi. Naša stranka sme z izidom tega shoda zadovoljna biti, kajti celo liberalci si upajo le kandidata z gospodarskim programom naše stranke priporočati vipavskim volilec.

LISTEK.

Razmišljanja na vernih duš dan.

Češki spisal Vaclav Kosmak, poslovenil Savo Savič.

Smrt je resnica — pravična, nepremagljiva, sveta resnica.

Smrt je pravična resnica! — Poglej mrtvo truplo nekaj premogočnega bogatina! Poglej mrtvo truplo najnavadnega reveža: obe ste jednaki; obe ti govorite z bledimi, mrtvimi usti: Prah sva in grozen prizor!

Smrt je nepremagljiva resnica! — Umirajoči bogatin ima ob postelji množico najmodrejših zdravnikov, pri prosjaku, ki umira v obcestnem jarku, ne stoji nihče razun otožne vrbe, — a vendar bogatino ne pomagajo raznovrstni zdravniki z vsemi svojimi zdravili nič bolj, kot revežu vrbov list, ki se mu dotika mrzlega čela, ali vrabec, ki mu žrvoli z vrbove veje.

Smrt je sveta resnica! Stopi h kateremukoli mrtvemu truplu, naj bo zavít v svilo ali v raztrgano oblačilo, — vsako te napolni s sveto grozo, in zares vzdihneš iz globočine srca: „Revež, sedaj si pred božjo pravico, pred pravico najsvetejšega Boga!“

Smrt je resnica! — In zato ne zahajam rad na mestna pokopališča, kjer prebiva prevara, goljufija in laž!

V mestih lažejo takoj, ko kdo umre. Novine trobijo v svet: „N. N. je sladko v Gospodu zaspal!“

a umrl v poslednjih trenutkih življenja mogoče niti ni mislil na Boga, tem manj njegovi sorodniki, ki so bolj mislili na dedščino, ali na lepožalno obleko, na dragocen pogreb, kakor pa na duhovnika; in če so poklicali tega črnega moža, so storili to bolj „zastran lepšega“, nego za dušo rajnikovo.

In kaj šele pri pogrebih! Največji oderub, nenaivnež, ki se je izživel, zatiravec pravice, ima, če je le denar, veličasten sprevod, kakor da je bil dobrotnik človeštva. Polože ga v kovinsko rakev, pokrijejo z venci in peljejo z godbo, z gorečimi bakljami, kakor kakega triumfatorja, viteza — na pokopališče! Če je le desti denarja! Za denar kupiš v mestih vse: — slavo, čast, hvalo (to se razume, da je samo ponarejeno blago!); kako si ne bi kupil krasnega pogreba, če mu ga prodajajo krščeni in nekrščeni židje?!

Po pogrebu zmajujejo sorodniki z ramami, ko bi imeli žalovati in moliti, in pravijo: „Kako to predrugečiti, kar je določila usoda? Rajnik gleda sedaj na nas, mi pa smo storili, kar je bilo v naših močeh. Dobil je dvajset vencev in štirinajst kočij se je peljalo za rakiyo. Ali smo mogli več storiti? Sedaj mu postavimo še lep spomenik, a potem ga pustimo spatí v pokoju. Spodobí se, mrtve pustiti v miru.“

In ti spomeniki! Brezstidna znamenja ljudske nadutosti in baharije! Zakaj se šopiri bogastvo celo na tem polju, kjer je smrt s svojo koso vse vrvnala in zravnala? Ko bi bogatini, ki postavljajo

krasne, ponosne spomenike na grobovih svojih umrlih, vedeli, kaj si razumen človek misli, če jih ogleduje, ne bahali bi se z bogastvom na kraju, kjer nima cene in veljave, kjer je zlato jednako prsti.

In ti napisi na spomenikih! „Večna slava njegovemu spominu!“ Kdo naj oznanuje večno slavo? Ljudje? Ti pozabijo mrtveca preje, ko je zaraččen grob s travo. Ali mramornati spomenik? Res je kamen stalnejši in zvestejši, ko ljudje, — a čez nekoliko časa razpade in vrgli ga bodo na cesto. Kje je tedaj ta večnost slave? — Poglej gori v nebo; tam je zapisal Bog z zvezdnimi črkami: „Jaz sem življenje in večno plačilo!“

Če že ne more bogatin pokazati svoje ljubezni drugače, ko s potrato denarja za lepe spomenike, naj pa to stori vsaj na način, ki se spodobí kristijan, da bi mimogredoči revež ne bil užaljen, ampak spodbujen.

Leta 1878 sem potoval v Monakovo. Kdor more, naj gre tja, in videl bo mnogo krasnih spomenikov, zlasti na pokopališču. Hodil sem po monakovski božji njivi dobri dve uri. Od tod sem prinesel seboj lepe spomine. Poslušajte!

Okoli pokopališča so arkade ali lope, kjer so pokopani bogatini in imenitni možje. En grob mi je zlasti ugajal. Spodaj je narejen vrtec z najlepšimi cveticami, a nad njim na steni je naslikal slikar A. pl. Hakl (1874) prekrasno sliko. Na desni spodaj stoji posteljica. Zlatolas angel vzdiguje z belih blazinic speče dete, da je prenese gori k Jezušku, ki

